

PP

A

lwn.

SAYUTI MOHD ALI

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR

B

GHAZALI CHA H

[PERBICARAAN JENAYAH NO: 45-28-2005]

18 OGOS 2009

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39B(1)(a) - Pengedaran dadah berbahaya - Kes prima facie - Sama ada terbukti terhadap tertuduh - Sama ada wujudnya percanggahan keterangan mengakibatkan keraguan pada kes pendakwaan*

C

Tertuduh dituduh di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 (ADB) kerana didapati mengedar dadah cannabis seberat 877gm. Fakta kes menunjukkan dadah berbahaya itu (eks. P12) dijumpai dibalut dengan plastik lutsinar dan diikat dengan tali plastik berwarna biru terselit pada bahagian hadapan seluar yang dipakai oleh tertuduh.

D

E

Diputuskan (melepaskan dan membebaskan tertuduh):

(1) Mahkamah berpuashati bahawa pihak pendakwa telah membuktikan eks. P12 adalah secara benarnya dijumpai terselit pada bahagian hadapan seluar yang dipakai oleh tertuduh. Oleh yang demikian, satu anggapan tertuduh mempunyai pengetahuan kewujudan dadah tersebut tidak dapat dinafikan. Apa yang perlu dibuktikan hanyalah kehadiran dadah pada tertuduh. Tidak perlu dibuktikan jenis dadah tersebut. *PP v. Mohd Farid Mohd Sukis & Anor; PP v. Abd. Rahman Akif.* (perenggan 13)

F

G

(2) Mahkamah berpuashati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan suatu kes *prima facie* terhadap tertuduh seperti pertuduhan, dan tertuduh dengan ini dipanggil untuk membela diri di atas pertuduhan itu, bagi menyangkal anggapan pengedaran yang terletak di atas bahunya berdasarkan imbalan kebarangkalian. (perenggan 14 & 16)

H

I

- A (3) Mahkamah berpendapat bahawa keterangan membela diri teruduh bukanlah merupakan penafian atau 'afterthought' semata-mata. Penjelasan tertuduh bukanlah merupakan penafian *per se* tetapi merupakan penafian yang disertakan dengan penjelasan yang munasabah. (perenggan 54 & 55)
- B (4) Kewujudan percanggahan-percanggahan keterangan mengakibatkan keraguan timbul pada kes pendakwaan. Mahkamah berpuas hati bahawa versi pendakwaan telah berjaya disangkal oleh tertuduh melalui keterangan bersumpah beliau dan percanggahan-percanggahan di dalam kes pendakwaan, siasatan yang tidak rapi dan teliti serta rangkaian keterangan yang longgar dan menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan. Tambahan pula terdapat beberapa inferen yang merujuk kepada fakta-fakta kes pendakwaan di mana hanya satu inferen yang berpihak kepada tertuduh sahaja perlu diambil oleh mahkamah. (perenggan 59, 60 & 61)
- C
- D

Kes-kes yang dirujuk:

- Abdullah Zawawi Yusof* [1993] 4 CLJ 1 SC (*dirujuk*)
Balachandran v. PP [2005] 1 CLJ 85 FC (*dirujuk*)
- E *Chan King Yu v. PP* [2006] 3 CLJ 853 CA (*dirujuk*)
Chan Pean Leon v. PP [1956] MLJ 237 (*dirujuk*)
Lee Ah Seng & Anor v. PP [2007] 5 CLJ 1 FC (*dirujuk*)
Leow Nghee Lim v. Regina [1955] 1 LNS 53 HC (*dirujuk*)
Liew Chee Hong v. PP [2007] 6 CLJ 702 CA (*dirujuk*)
- F *Lim Hock Boon v. PP* [2007] 4 CLJ 114 CA (*dirujuk*)
Mc Gill v. Her Majesty's Advocate [2000] SCCR 253 (*dirujuk*)
Mohamad Radhi Yaakob v. PP [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311 SC (*dirujuk*)
Osman Khan v. PP [1947] 1 LNS 75 HC (*dirujuk*)
Parlan Dadeh v. PP [2009] 1 CLJ 717 FC (*dirujuk*)
- G *PP v. Abd Latif Sakimin* [2005] 1 LNS 265 HC (*dirujuk*)
PP v. Abd Rahman Akif [2007] 4 CLJ 337 FC (*dirujuk*)
PP v. Chia Leong Foo [2000] 4 CLJ 649 HC (*dirujuk*)
PP v. Iskandar Mohamad Yusof [2006] 6 CLJ 379 HC (*dirujuk*)
PP v. Leong Heo Cheang [1990] 2 CLJ 818; [1990] 2 CLJ (Rep) 738 HC (*dirujuk*)
- H *PP v. Liew Chee Hong* (MTKL No 45-49-2002) (Unreported) (*dirujuk*)
PP v. Looi Kow Chai [2003] 1 CLJ 734 CA (*dirujuk*)
PP v. Low Say Seck & Ors [1970] 1 LNS 114 HC (*dirujuk*)
PP v. Mohd Farid Mohd Sukis & Anor [2002] 8 CLJ 814 HC (*diikuti*)
PP lwn. Mohd Fazil Awaludin (No 2) [2009] 1 LNS 356 HC (*dirujuk*)
- I *PP v. Mohd Radzi Abu Bakar* [2006] 1 CLJ 457 FC (*dirujuk*)
PP v. Razali Johari [2009] 2 CLJ 133 CA (*dirujuk*)
PP v. Tan Tatt Eek [2005] 4 CLJ 460 FC (*dirujuk*)
PP v. Wong Moy [1988] 3 MLJ 280 (*dirujuk*)

Shammugam v. PP [1963] 29 MLJ 125 (*dirujuk*)

A

Tai Chai Keh v. PP [1948-49] MLJ Supp 105 (*dirujuk*)

Toh Su Kuan v. PP [2005] 3 CLJ 740 CA (*dirujuk*)

Perundangan yang dirujuk:

Criminal Procedure Code, ss. 180(1), 425

Dangerous Drugs Act 1952, ss. 2, 37(da)(vi), 39B(1)(a)

B

Evidence Act 1950, s. 9

Bagi pihak pendakwaan - Geethan Ram Vincent TPR

Bagi pihak pembelaan - Y Bhg Datuk Baljit Singh Sidhu; T/n Shukor Baljit & Partners

C

Dilaporkan oleh Andrew Christopher Simon

PENGHAKIMAN

D

Ghazali Cha H:

[1] Tertuduh di dalam kes ini telah dituduh di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 (ADB) kerana didapati mengedar dadah cannabis seberat 877 gram, pertuduhan dibacakan seperti berikut:

E

Bahawa kamu pada 3.11.2004 jam lebih kurang 2.30 pagi di hadapan lif, Bahagian Bawah, Blok B, Rumah Pangsa 17 Tingkat, Kampung Baru, Kuala Lumpur, Wilayah Persekutuan, telah mengedar dadah berbahaya iaitu cannabis seberat 877 gram dan oleh yang demikian kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah Seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya, 1952 dan boleh dihukum di bawah Seksyen 39B(2) Akta yang sama.

F

[2] Bagi membuktikan pertuduhan di atas terhadap tertuduh, pihak pendakwaan telah memanggil seramai tujuh orang saksi, melalui keterangan-keterangan bersumpah mereka, secara ringkasnya dapatlah dirumuskan fakta-fakta kes ini seperti berikut:

G

(a) Pada 3 November 2004, jam lebih kurang 2 pagi, SP5, iaitu pengadu dalam kes ini bernama C/Inspektor Haris Fadilah bersama sepasukan polis dari JSJ Narkotik, IPK, Kuala Lumpur telah menjalankan pemeriksaan di kawasan hadapan lif, Bahagian Bawah Blok B, Rumah Pangsa 17 Tingkat, Kg. Baru, Kuala Lumpur.

H

I

- A (b) Beberapa orang anggota polis yang hadir bersama-sama SP5 telah di tempatkan di persekitaran tingkat bawah Blok B tersebut oleh SP5, dan SP5 bersama SM67373 Yusof Zainuddin (SP6) dan L/Kpl. Ahmad Khairul Mazwan bin Daud menunggu di hadapan lif.
- B (c) Sementara membuat pemerhatian tersebut pada jam lebih kurang 2.30 pagi, SP5 dan SP6 telah melihat tertuduh keluar daripada lif di tingkat bawah Blok B tersebut. SP5 telah menahan tertuduh dan memperkenalkan dirinya sebagai polis kepada tertuduh.
- C (d) Pemeriksaan badan ke atas tertuduh telah dijalankan oleh SP5 dan L/Koperal Ahmad Khairul Mazwan atas arahan SP5. Semasa pemeriksaan itu dijalankan SP6 telah menjumpai satu ketulan mampat daun-daun kering yang dibalut dengan plastic lutsinar dan diikat dengan tali plastic berwarna biru (eks. P12) terselit pada bahagian hadapan seluar yang dipakai oleh tertuduh (eks. P21).
- D (e) SP5 telah merampas eks. P12 dan menangkap tertuduh dan membawa balik ke IPK untuk tindakan lanjut.
- E (f) Ekshibit P12 telah dihantar ke Jabatan Kimia Petaling Jaya untuk dianalisa kandungannya pada 3 Januari 2005 oleh SP4. SP4 telah menjalankan analisa melalui empat kaedah analisis ke atas leraian bahan tumbuhan tersebut iaitu:
- F (i) Pemeriksaan fizikal.
- (ii) Pemeriksaan dengan menggunakan mikroskop.
- G (iii) Ujian Dequinois Levine.
- (iv) Ujian Thin Layer Chromatography.
- H Keempat-empat analisis itu menunjukkan keputusan yang konklusif bahawa bahan tumbuhan tersebut adalah "cannabis" seperti yang ditakrifkan dalam s. 2, ADB 1952.
- [3] Beban Pembuktian
- I (a) Melalui s. 180(1) Kanun Acara Jenayah memperuntukkan beban pembuktian di akhir kes pendakwaan, di mana mahkamah hendaklah meneliti keseluruhan kes pendakwaan dan memutuskan sama ada wujud satu kes *prima facie* atau

pun tidak dibuktikan oleh pendakwaan terhadap tertuduh sepertimana pertuduhan. Penilaian yang ditetapkan adalah penilaian maksima ke atas keseluruhan keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan meliputi semua ingredien dan kehendak yang diperlukan di bawah seksyen di mana tertuduh dipertuduhkan.

A

B

- (b) Seandainya suatu kes *prima facie* telah dibuktikan maka tertuduh hendaklah dipanggil untuk membela diri atas pertuduhan itu.

- (c) Saya merujuk kepada kes *PP v. Looi Kow Chai* [2003] 1 CLJ 734 di mana His Lordship Gopal Sri Ram JCA menggariskan seperti berikut:

C

It therefore follows that there is only one exercise that a Judge sitting alone under Section 180 of the Code has to undertake at the close of the prosecution case. He must subject the prosecution evidence to a maximum evaluation and ask himself the question: If I decide to call upon the accused to enter his defence and he elects to remain silent, am I prepared to convict him on the totality of the evidence contained in the prosecution case?. If the answer is in the negative then no *prima facie* case has been made out and the accused would be entitled to an acquittal”.

D

E

- (d) Apakah maksud *prima facie*?

Prima facie telah diterangkan dengan jelas melalui kes Mahkamah Persekutuan iaitu *Balachandran v. PP* [2005] 1 CLJ 85 dimana His Lordship, Augustine P, FCJ berkata:

F

A litigating party is said to have a *prima facie* case when the evidence in his favour is sufficiently strong for his opponent to be called on to answer it. A *prima facie* case then is one which is established by sufficient evidence and can be overthrown only by rebutting evidence adduced by the other side.

G

[4] Pembelaan berhujah bahawa atas dasar kes *prima facie* yang ditakrifkan di atas, pihak pendakwaan telah gagal membuktikan secara menyakinkan tentang pertuduhan dan tanggapan terhadap tertuduh. Justeru itu timbul beberapa isu yang munasabah dan isu yang material yang membawa kepada tertuduh patut dibebaskan dan dilepaskan, di antaranya:

H

I

- (a) Pertuduhan terhadap tertuduh adalah satu pertuduhan yang tidak munasabah dan tidak logik.

- A (b) Tiada elemen pengetahuan oleh tertuduh.
(c) Penyiasatan polis yang tidak lengkap.
(d) Percanggahan keterangan dalam kes pendakwaan.
- B (e) Istilah “mampat” dan “kenyal” yang digunakan oleh saksi dan pendakwaan.

C [5] Manakala Timbalan Pendakwa Raya telah menghujahkan bahawa pendakwaan telah secara nyata melalui keterangan-keterangan saksi pendakwaan telah membuktikan satu kes *prima facie* sepertimana pertuduhan bahawa tertuduh telah melakukan pengedaran dadah berbahaya oleh kerana dadah cannabis yang ditemui daripada tertuduh melebihi 200 gram maka tertuduh hendaklah dianggap melakukan kesalahan mengedar dadah itu di bawah peruntukan s. 37(da)(vi) ADB.

D [6] Bagi menggunakan peruntukan s. 37(da) Akta, tertuduh hendaklah terlebih dahulu didapati memiliki dadah tersebut. Adalah undang-undang yang mantap bahawa pemilikan di bawah ADB, hendaklah dibuktikan dengan keterangan yang meyakinkan, boleh dipercayai dan boleh diterima. Erti pemilikan telah diterangkan melalui kes *Chan Pean Leon v. PP* [1956] MLJ 237, Thomson J (Sepertimana beliau semasa itu):

E To establish possession for the purposes of Criminal Law; two separate questions are involved. The first is whether the accused party was in possession of the article in question and the second, by reason of the application of the *maxim actus non facit reum nisi mens sit rea*, is whether he had knowledge of the thing possessed.

F dan di dalam kes *Leow Nghee Lim v. R* [1955] 1 LNS 53 Taylor J berkata:

G Probably the most helpful definition of possession is, “the relation of a person to a thing over which he may at his pleasure exercise such control as the character of the things admits, to the exclusion of other persons.” This definition does imply that the meaning of

H the word includes some element of knowledge.

I dari petikan di atas “possession” adalah meliputi kawalan secara fizikal dan juga elemen pengetahuan, pengetahuan pula menjadi satu elemen penting di dalam membuktikan pemilikan di bawah ADB, kerana tanpa elemen pengetahuan, pemilikan dikatakan tidak dibuktikan.

[7] Persoalannya sama ada keterangan-keterangan saksi pendakwaan berkenaan caramana tertuduh membawa eks. P12 itu merupakan keterangan yang menyakinkan, boleh dipercayai dan diterima, atau meminjam hujah peguambela yang bijaksana iaitu “logik”? Terdapat tiga saksi pendakwaan yang memberikan keterangan bahawa P12 dijumpai terselit pada bahagian hadapan seluar tertuduh, iaitu SP5, SP6 dan SP7. Bagi tujuan me’rebutt’kan keterangan saksi-saksi di atas, peguambela telah secara kreatifnya menyediakan satu replika yang menyerupai saiz eks. P12 walaupun berbeza pada beratnya untuk tujuan demonstrasi, supaya tertuduh cuba memasukkan replika (D24) ke bahagian hadapan seluar yang dipakainya pada masa ditangkap iaitu eks. P21 dan seluar yang disediakan oleh pihak penjara. Semasa demonstrasi dibuat untuk memasukkan D24 ke dalam seluar bahagian hadapan, ketiga-tiga saksi tersebut gagal memasukkannya sama ada ke dalam seluar P21 atau seluar yang disediakan oleh pihak penjara.

[8] Maka berdasarkan kegagalan ini, peguambela yang bijaksana berhujah bahawa keterangan saksi-saksi pendakwaan tersebut adalah tidak logik, oleh itu ingredien pemilikan telah gagal dibuktikan oleh pihak pendakwaan. Di samping itu menurut peguambela lagi dengan ketiadaan bukti cap jari tertuduh walaupun diuji dan juga kegagalan pihak pendakwa mengemukakan T-Shirt yang dipakai oleh tertuduh pada masa beliau ditangkap adalah “fatal” kepada kes pendakwaan, beliau seterusnya lagi merujuk kepada kes *PP v. Razali Johari* [2009] 2 CLJ 133.

[9] Peguambela yang bijaksana juga telah menghujahkan mengenai ketiadaan elemen pengetahuan kehadiran dadah tersebut oleh tertuduh. Beliau merujuk kepada percakapan semasa pemeriksaan dan percakapan beramaran tertuduh (D25) yang mengatakan “saya tak tahu itu barang” dengan merujuk kepada eks P12. Atas keterangan ini beliau merujuk kepada kes:

(a) *PP v. Tan Tatt Eek* [2005] 4 CLJ 460.

(b) *Toh Su Kuan v. PP* [2005] 3 CLJ 740.

justeru menghujah bahawa tertuduh adalah tiada berpengetahuan tentang wujudnya eks. P12 itu.

[10] Bagi membalas hujah-hujah di atas, Timbalan Pendakwa Raya yang bijaksana pula telah menghujahkan bahawa rujukan perlu dibuat kepada gambar tertuduh semasa ditangkap (eks. P9) yang

- A mana jauh lebih kurus daripada keadaan tubuh badan tertuduh pada masa ini yang lebih gemuk, dan menggesa mahkamah supaya mengambil “judicial notice” atas perkara ini. Seterusnya beliau berhujah tempuh masa yang telah berlalu iaitu melebihi empat tahun, menyebabkan fizikal tertuduh terutamanya di bahagian
- B perut beliau berubah menjadi lebih besar. Juga replika D24 itu adalah lebih berat daripada eks. P12, hampir 1000 gram melebihi P12; maka dengan menggunakan replika tersebut adalah tidak menepati barang kes asal (P12), maka beliau menggesa agar mahkamah mengambilkira faktor-faktor perbezaan ini.
- C [11] Mengenai elemen pengetahuan pula beliau berhujah bahawa pada masa tertuduh ditahan menurut keterangan SP5 dan SP6, tertuduh berada dalam situasi yang takut dan menggigil. Dari sini inferens pengetahuan mengenai dadah itu patutlah dibuat terhadap
- D tertuduh. Beliau rujuk kepada beberapa otoriti iaitu:
- (a) *PP v. Chia Leong Foo* [2000] 4 CLJ 649.
- (b) *PP v. Liew Chee Hong* (MTKL No. 45-49-2002).
- E (c) *Mc Gill v. Her Majesty’s Advocate* [2000] SCCR 253.
- [12] Hujah beliau lagi, eksh. P12 dijumpai di tempat “private area” di mana tertuduh tentunya mengetahui kehadiran P12 itu. Selain itu juga faktor bau ganja yang agak kuat. Faktor-faktor ini jelas menunjukkan beliau mempunyai pengetahuan yang tersendiri.
- F Maka pemilikan telah berjaya dibuktikan dengan baik oleh pendakwa dari segi fizikal dan eksklusif.
- [13] Penilaian mahkamah
- G (a) Mengenai ingredien pemilikan, seperti yang dinyatakan di atas hendaklah dibuktikan bersama dengan elemen pengetahuan mengenai dadah tersebut. Isu mengapakah replika D24 tidak boleh masuk ke dalam seluar P21? Setelah saya merujuk kepada eks. P19 jelas menampakkan perbezaan tubuh badan
- H dan fizikal tertuduh yang lebih gemuk pada masa ini berbanding dengan tahun 2004 ketika ditangkap, saya bersetuju dengan hujah Timbalan Pendakwa Raya mengenai faktor fizikal ini. Oleh itu pada masa ini dalam apa keadaan pun adalah sukar atau tidak boleh untuk D24 dimasukkan ke
- I bahagian hadapan seluar P21 yang dipakai oleh tertuduh.

- (b) Maka saya tidak menolak keterangan saksi-saksi pendakwa khususnya SP5 dan SP6 mengenai penemuan eks. P12 terselit pada bahagian hadapan seluar P21 yang di pakai oleh tertuduh pada masa itu. Saya tidak berpendapat keterangan ini sengaja diada-adakan oleh SP5 dan SP6 bertujuan untuk “fabrication” atau “frame-up” Tertuduh agar beliau disabitkan; saya merujuk kepada Penghakiman YA Azhar Mohd J di dalam kes *PP v. Abd. Latif bin Sakimin* [2005] 1 LNS 265 yang menyebutkan berikut:

Now, the accused had presented a differing version of how the drugs were recovered from him. It was the case for the prosecution that the drugs were actually found in exhibit P7A tucked at his waist. On the other hand it was the accused’s version that the drugs were found in a black plastic beg held in the accused’s right hand. I had already dealt with the credibility of PW4 and PW5 at the close of the case for the prosecution. The credibility of these witnesses requires reassessment in the light of the differing versions. To my mind, such a serious allegation by the accused as to the manner and the circumstances in which the drugs were actually recovered from him tantamount to a grave accusation of fabrication by the police to frame-up the accused. However, there is no evidence at all to point to a reason or motive why PW4 and PW5 would want to fabricate the evidence to frame-up the accused. PW4 denied to a suggestion by learned counsel for the accused that he wanted to strengthen the case for the prosecution against the accused. There is no reason why these witnesses should conspire to fabricate evidence against the accused to get the accused convicted, particularly in a case at hand, which involved capital punishment. PW4 and PW5 had both unmistakably testified that the accused was not holding anything when he entered the house. According to these witnesses only after a search was made by PW4 on the accused’s body, exhibit P7A was found tucked at his waist. Although it had been put to these witnesses in cross-examination by learned counsel for the accused, they firmly denied that the drugs were recovered in a black plastic bag taken from the accused’s right hand. Both these witnesses had withstood a vigorous cross-examination by a very experienced and competent counsel though I keep in mind that the fact they were unshaken in cross-examination is not an all-sufficient acid test of credibility. In my judgment, their version of the sequences of events was consistent with the rest of the evidence adduced by the prosecution. To my mind these public officers merely testified based on what

A

B

C

D

E

F

G

H

I

A they actually saw on the particular day. They could
certainly have improved on the evidence if they wanted to
frame-up the accused. It is my finding that they are
credible witnesses and are telling the truth after also
watching their demeanor in the witness box, the manner in
B which they had testified and after anxiously scrutinizing their
answers in examination-in-chief, cross-examination as well in
re-examination. I am therefore satisfied beyond any
reasonable doubt that the drugs were found in exhibit P7A
tucked at the waist of the accused. And that further in my
C judgment the black plastic bag did not exist and it was
simply a creation of the accused.

Oleh yang demikian saya berpuashati bahawa pihak pendakwa
telah membuktikan bahawa eks. P12 adalah secara benarnya
dijumpai terselit pada bahagian hadapan seluar yang dipakai
oleh tertuduh eks. P21.

D (c) Sama ada tertuduh mempunyai pengetahuan mengenai dadah
tersebut? dan sama ada pihak pendakwaan telah membuktikan
satu "*mens rea* possession" oleh tertuduh. Melalui kes
Mahkamah Rayuan iaitu *Chan King Yu v. PP* [2006] 3 CLJ
E 853, His Lordship Gopal Sri Ram JCA memutuskan seperti
berikut:

Whether the prosecution has established *mens rea* possession
in a given case is a question of fact depending on the facts
F or circumstances of each case. Proof of knowledge in a
criminal case is, short of voluntary confession by an
accused like many other states of a guilty mind in a
criminal case, a fact to be gathered inferentially from proved
facts and surrounding circumstances. In particular the acts
done by an accused and other circumstances provided
G valuable assistance to a Court in determining whether that
accused had requisite *mens rea*. It is in reality a common
sense approach.

(d) Melihat kepada fakta-fakta dan keterangan-keterangan di dalam
kes ini, di mana saya telah mendapati bahawa P12 telah
H dijumpai terselit pada seluar tertuduh, maka satu anggapan
tertuduh mempunyai pengetahuan kewujudan dadah tersebut
tidak lagi dapat dinafikan, menurut kes *PP v. Mohd Farid Mohd
Sukis & Anor* [2002] 8 CLJ 814 apa yang perlu dibuktikan
I hanyalah kehadiran dadah pada tertuduh adalah mencukupi,
tidak perlu dibuktikan jenis dadah tersebut; rujuk juga kes *PP
v. Abd. Rahman Akif* [2007] 4 CLJ 337.

- (e) Mengenai “conduct” tertuduh pula saya merujuk kepada kes *Parlan bin Dadeh v. PP* [2009] 1 CLJ 717 (F/CT). Mahkamah Persekutuan telah menjelaskan tindakan atau “conduct” semasa hendak ditangkap bolehlah diambil inferens oleh mahkamah, diputuskan juga, “Onus on the accused to explain his conduct under s. 9 Evidence Act, such explanation must not be in barest possible form, but with a reasonable fullness of details and circumstances ... even during cross-examination.” A B
- (f) Berdasarkan kepada otoriti-otoriti ini saya berpuashati dan bersetuju dengan hujah-hujah oleh Timbalan Pendakwa Raya mengenai elemen pengetahuan ini; saya berpendapat sememangnya jelas tertuduh mempunyai pengetahuan kehadiran dadah tersebut (P12) padanya yang mana “melekat” pada badannya secara diselit pada seluar yang dipakainya Oleh itu hujah peguambela yang bijaksana adalah tidak dapat bertahan. C D
- (g) Mengenai tiga isu teknikal yang dibangkitkan oleh peguambela yang bijaksana iaitu: siasatan polis yang tidak lengkap; percanggahan keterangan dan istilah mampat dan kenyal. Saya berpuashati bahawa walaupun terdapat percanggahan akan tetapi ia tidak melibatkan kepada “material particular” di dalam kes ini dan tidak menjejaskan kes pendakwaan, begitu juga mengenai isu bahawa siasatan tidak lengkap, pada pendapat saya apa yang telah berlaku dan telah dijelaskan oleh saksi-saksi adalah mencukupi di dalam kes ini dengan merujuk kepada petikan kes *PP v. Abd. Latiff bin Sakimin* di atas. E F
- (h) Mengenai istilah “mampat” dan “kenyal”, ia tidak merujuk kepada barang-barang lain kecuali kepada eks. P12 iaitu ketulan daun-daun kering yang telah dimampatkan dan dibalut dengan plastik lutsinar dan diikat dengan tali plastik berwarna biru. Oleh itu ia tidak memberi apa-apa kesan kepada kes pendakwaan. G
- [14] Berdasarkan kepada alasan-alasan di atas, saya berpuas hati mendapati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan suatu kes *prima facie* terhadap tertuduh seperti pertuduhan, dan tertuduh dengan ini dipanggil untuk membela diri di atas pertuduhan itu, bagi menyangkal anggapan pengedaran yang terletak di atas bahunya. H
- [15] Tertuduh telah memilih untuk memberikan keterangan di atas sumpah. I

- A** [16] Pertuduhan yang dihadapi oleh tertuduh pada peringkat ini diasaskan pada anggapan di bawah peruntukan s. 37(da) ADB dan s. 2 ADB. Oleh yang demikian, mengikut keputusan Mahkamah Agung dalam kes *Mohamad Radhi bin Yaakob v. PP* [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311 dan kes-kes seumpamanya, beban
- B** yang terletak pada tertuduh untuk mematahkan anggapan di bawah perenggan s. 37(da) ADB, adalah berdasarkan imbalan kebarangkalian. Meminjam kata-kata YA Mohd Azmi FCJ (beliau ketika itu) yang berbunyi seperti demikian:
- C** It is a well established principle of Malaysian criminal law that the general burden of proof lies throughout the trial on the prosecution to prove beyond reasonable doubt the guilt of the accused for the offence with which he is charged. There is no similar burden placed on the accused to prove his innocence. He is presumed innocent until proven guilty. To earn an acquittal, his
- D** duty is merely to cast a reasonable doubt in the prosecution case. In the course of the prosecution case, the prosecution may of course rely on available statutory presumptions to prove one or more of the essential ingredients of the charge. When that occurs,
- E** the particular burden of proof as opposed to the general burden, shifts to the defence to rebut such presumptions on the balance of probabilities which from the defence point of view is heavier than the burden of casting a reasonable doubt, but it is certainly lighter than the burden of the prosecution to prove beyond reasonable doubt.
- F** To earn an acquittal at the close of the case for the prosecution under s. 173(f) or s. 180 of the Criminal Procedure Code, the court must be satisfied that no case against the accused had been made out which if unrebutted would warrant his conviction (*Munusamy v. PP*). If defence is called, the duty of the accused is only to cast a reasonable doubt in the prosecution case. He is not
- G** required to prove his innocence beyond reasonable doubt
- [17] Adalah undang-undang yang mantap bahawa definisi pengedaran dalam s. 2 ADB tidak boleh digunapakai sebagai bantuan di mana satu kes untuk mengenakan liabiliti jenayah terhadap seseorang tertuduh. Saya merujuk kepada kes Mahkamah Rayuan, dalam *Lim Hock Boon v. Pendakwa Raya* [2007] 4 CLJ 114 YA Gopal Sri Ram HMR di ms. 121-123 kes demikian berbunyi seperti berbunyi:
- I** [11] In his response the learned Deputy argued that even if the appellant was not found in possession of the drug in question within s. 37(da) of the Act, his conviction could nevertheless be upheld on the alternative ground advanced by the learned Judge. The alternative ground is that the accused was guilty

of trafficking because his case came within one or more of the acts set out under the definition of the word “trafficking” in s. 2 of the Act. With respect, both principle and authority are against this argument.

A

- [12] First the principle. It is settled law that a definition section in an Act of Parliament does not create an offence. The function of a definition section was described in the joint judgment of Barwick CJ. McTiernan and Taylor JJ in *Gibb v. Federal Commissioner for Taxation* [1966] 118, 628, 635 as follows:

B

The function a definition clause in a statute is merely to indicate that when particular words or expressions the subject of definition, are found in the substantive part of the statute under consideration they are to be understood in the defined sense - or are to be taken to include certain things which, but for the definition, they would not include. Such clauses are, therefore no more than an aid to the construction of the statute and do not operate in any other way. Consequently the effect of the Act and its operation in relation to dividends as defined by the Act must, we think, be found in the substantive provisions of Act which deal with “dividends”. (emphasis added).

C

D

E

- [14] In *Chow Kok Leong v. PP* [1998] 2 MLJ 337, Edgar Joseph Jr SCJ said:

And, as we have also noted, the judge had relied on the Supreme Court case of *Teh Geok Hock v. PP* [1989] 3 MLJ 162, where the Court briefly considered the effect of the definition of trafficking aforesaid and, in particular the Court observed:

F

The definition of “trafficking” in the Act is wide and includes not only buying and selling, but also carrying, concealing and keeping. It is totally different from the definition of the word “traffic” in the Singapore Misuse of Drugs Act. In the Singapore provision to “traffic” in a controlled drug so as to constitute an offence of trafficking involves something more than passive possession or self-administration of the drug. See *Ong Ah Chuan v. PP* [1981] 1 MLJ 64;

G

H

The judge, however, appears to have overlooked the later Supreme Court case of *Cohen Lorraine Philis & Anor v. PP* [1989] 3 MLJ 289, where the Court (per Abdul Hamid LP) held that in a prosecution for trafficking in dangerous drugs

I

- A a defence of self-consumption might be available even where the quantity of drugs involved was in excess of the statutory minimum prescribed under s. 37(da) of the Act, but whether it could succeed would depend upon the particular circumstances of each case. And, in the subsequent case of
- B *Ng Chai Kem v. PP* [1994] 1 AMR 889; [1994] 2 MLJ 210, the Supreme Court followed Cohen.
- C In our view, both *Cohen* and *Ng Chai Kem*, have severely watered down *The Geok Hock* in so far as it implies that passive possession or self-administration can never be a defence to a charge of trafficking under s. 39B of our Act. Having considered this point afresh, we preferred the views expressed in *Cohen* and *Ng Chai Kem* to those in *Teh Geok Hock* which we regarded as over simplistic.
- D [15] It is clear that *Chow Kok Keong* tolled the death knell of *Teh Geok Hock*. With it came to an end to the misconception that the definition of trafficking in s. 2 of the Act could be prayed in aid at any stage of a case to impose criminal liability on an accused. With respect, the learned judge in the instant case also appears to have overlooked the effect of
- E *Chow Kok Keong*. This is a serious misdirection.
- F [18] Di akhir kes pendakwaan, mahkamah telah membuat penilaian yang maksima terhadap kredibiliti kesemua saksi-saksi yang telah dipanggil dan keterangan-keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwaan. Di peringkat ini, yakni di
- G akhir kes pembelaan, mahkamah harus menimbang dan menilai kesemua keterangan yang dikemukakan semula dengan cara meletak ia sebelah-menyebelah dengan keterangan pembelaan untuk tujuan penilaian keseluruhan keterangan dalam kes ini.
- H [19] Dalam keadaan sebegini, versi kedua-dua pihak, iaitu pendakwaan dan pembelaan seharusnya dinilai semula secara penilaian maksima keseluruhannya, saya ingin meminjam kata-kata YA Suriyadi Halim Omar (beliau ketika itu) dalam kes *PP v. Iskandar Mohamad Yusof* [2006] 6 CLJ 379 di ms. 385 yang
- I berbunyi seperti demikian:
- [10] As said above when I called the defence I was satisfied that a *prima facie* had successfully been established by the prosecution. Factually and legally the prosecution had satisfied all the ingredients and requirements of s. 180 of the Criminal Procedure Code. Before arriving at the conclusion as required by the latter section, and as stated earlier, a maximum evaluation of the evidence was conducted by me. Needless to say that evaluation was totally one sided, in that

it was substantially the evidence adduced by the prosecution, though prepared by the accused person's suggestions and answers elicited from witnesses in the course of the cross-examination. Naturally at that stage no sworn testimony of the accused person was made available that could prematurely punch holes in the prosecution's story. Naturally too whatever was suggested by the accused person that could be helpful to him inevitably would receive unhelpful answers. With such a scenario the prosecution literally sauntered into the defence stage.

A

B

[11] At the defence stage a different scenario expressed itself. The prosecution's story had to be reevaluated maximum-like, but this time padded by the additional defence's version, which was given under oath. At the end of the accused person's case, unless the prosecution succeeded at convincing me beyond reasonable doubt, he must be acquitted. All the latter needed to do was to weaken the prosecution's case on a balance of probability.

C

D

[20] Melalui keterangan bersumpah tertuduh semasa membela diri beliau berkata pada 3 November 2004 jam lebih kurang dua pagi beliau telah turun ke tingkat bawah flat yang beliau tinggal untuk pergi makan sahur, beliau menggunakan lif, kerana di dalam lif menurut SD1 boleh dikatakan gelap, pada masa itu beliau turun bersendirian, apabila lif berhenti di tingkat dua, dua orang lelaki dan seorang perempuan telah masuk ke dalam lif.

E

[21] Apabila lif sampai ke tingkat bawah dan pintu lif terbuka, orang yang berada di dalam lif itu, lelaki yang naik di tingkat dua telah menendang punggung tertuduh, dan beliau terjatuh, kemudian tertuduh dipijak, lepas itu kedua-dua tangan tertuduh digari, tiada apa-apa amaran dibacakan kepadanya oleh SP5 (C/Inspektor Harris) pada masa di tingkat bawah itu. Tertuduh hanya ditanya di mana rumah tertuduh tinggal dan tertuduh telah dibawa oleh pasukan polis ke rumah beliau tinggal.

F

G

[22] Dengan menggunakan kunci yang diambil daripada poket seluar tertuduh, pasukan polis telah membuka pintu rumah beliau, dan mereka masuk ke dalam bilik tertuduh dengan membawa tertuduh bersama. Tiga orang anggota polis telah mengeledah bilik tertuduh, antara lain mereka mengambil passport tertuduh yang berada di dalam almari.

H

I

- A [23] Apabila di luar bilik tertuduh, anggota polis itu telah menunjukkan satu bungkusan kepada tertuduh. Tertuduh mengatakan beliau tidak tahu apakah bungkusan itu, dan beliau tidak pasti sama ada ia ada persamaan dengan bungkusan eks. P12 kerana telah tidak ditunjukkan sekali lagi semasa di balai polis.
- B [24] Selepas itu menurut tertuduh beliau telah dibawa turun ke bawah dan dengan menaiki kenderaan polis, beliau telah dibawa ke balai polis untuk tindakan lanjut.
- C [25] Ketika di dalam soalan utama oleh peguambela beliau, tertuduh telah mengatakan bahawa beliau tidak bersetuju dengan versi pendakwaan bahawa eks. P12 telah ditemui terselit pada bahagian hadapan seluar jeans beliau; kerana menurut beliau semasa demonstrasi untuk memasukkan replika (eks. D24), ia tidak boleh dimasukkan ke seluar yang beliau pakai.
- D [26] Tertuduh juga mengatakan pada malam itu beliau memakai baju kemeja berkolar, tetapi telah tidak dibawa ke mahkamah pada masa perbicaraan kes ini. Seterusnya menurut tertuduh pihak polis tidak pada bila-bila masa pun selepas beliau ditangkap telah cuba memasukkan bungkusan eks. P12 itu ke dalam seluar yang beliau pakai.
- E [27] Tertuduh juga menafikan bahawa pada masa ditangkap beliau menggigil ketakutan dan cuba melarikan diri. Seterusnya tertuduh
- F mengatakan beliau tidak mengetahui dan menafikan dadah (eks. P12) itu adalah miliknya dan terselit pada seluarnya di bahagian perut kerana jika menurut keterangan saksi-saksi pendakwaan yang dadah tersebut terselit sedikit sahaja pada seluarnya ia akan jatuh.
- G [28] Semasa menjawab soalan Timbalan Pendakwa Raya (TPR) tertuduh mengatakan bahawa beliau tidak tinggal seorang di rumah itu, tetapi dengan tiga orang lain iaitu Poya, Askar dan Mai. Pada masa serbuan oleh SP5 itu, kawan-kawannya keluar makan sahur sebab bulan puasa.
- H [29] Tertuduh juga tidak bersetuju bahawa seluar yang beliau pakai pada malam itu longgar sehingga memudahkan eks. P12 diselitkan pada bahagian perutnya.
- I [30] Mengenai beliau ditendang, tertuduh masih mengekalkan jawapannya bahawa sebenarnya beliau telah ditendang oleh dua orang lelaki yang berada di dalam lif itu dan terjatuh di tanda 'X' (yang ditanda oleh tertuduh sendiri).

- [31] Tertuduh juga menafikan eks. P12 telah ditemui di badannya, tetapi ia ditemui di rumah tertuduh; dan polis ada menunjukkan eks. P12 ini semasa di rumah beliau. Kenyataan di dalam eks. D25 (kenyataan beramaran) juga tidak diberikan olehnya tetapi polis telah meminta beliau menandatangani dengan memegang tangannya. A
- [32] Tertuduh seterusnya menafikan cadangan TPR bahawa eks. P12 dijumpai oleh SP6 ketika memeriksa badannya, tetapi P12 telah dijumpai di rumahnya. B
- [33] Ketika disoal semula, tertuduh terus mengatakan bahawa selepas beliau keluar dan melangkah satu langkah beliau telah ditendang. Percakapan dalam D25 yang berbunyi, “saya tak tahu itu barang” telah diberikan dengan sukarela. C
- [34] Dalam keadaan konflik serta kepincangan keterangan yang dikemukakan, maka tugas mahkamah haruslah menghala tuju kepada dokumen-dokumen semasa atau “contemporaneous documents” yang dikemukakan sebagai keterangan dalam suatu kes. Ini dapat membantu mahkamah untuk menapis kebarangkalian versi manakah yang berkemungkinan besar. D
- [35] Melihat kepada keterangan membela diri tertuduh yang diberikan atas sumpah jelas bahawa persoalan yang timbul adalah sama ada eks. P12 itu dijumpai pada badan tertuduh (terselit pada seluar di bahagian perut tertuduh) atau pun di dalam rumah tertuduh ketika pasukan serbuan membuat pemeriksaan di dalam rumah itu? E F
- [36] Bagi tujuan ini saya berpendapat pembelaan tertuduh ini patutlah dibahagi kepada dua bahagian, iaitu:
- (a) Sama ada eks. P12 ini dijumpai terselit pada seluar tertuduh di bahagian perutnya? G
- (b) Sama ada eks. P12 ini dijumpai dalam rumah tertuduh seperti keterangan membela dirinya. H
- [37] Peguambela tertuduh telah berhujah bahawa kes pendakwaan adalah penuh berlegar dengan anggapan atau inferen, beliau berhujah seandainya terdapat dua atau lebih inferen maka inferen yang memihak kepada pembelaan sahaja hendaklah diambil pakai oleh mahkamah. Beliau merujuk kepada kes-kes berikut: I

- A (a) *Public Prosecutor v. Mohd Radzi Abu Bakar* [2006] 1 CLJ 457.
(b) *Liew Chee Hong v. PP* [2007] 6 CLJ 702.

B [38] Pembelaan tertuduh ialah dadah itu dijumpai apabila beliau digari dan dibawa naik ke rumahnya dan selepas menggeledah biliknya yang berkongsi dengan Pokya, polis telah menjumpai satu bungkusan yang beliau tidak tahu kandungannya dan tidak dijumpai pada badannya.

C [39] Bagi membuktikan versi pembelaan di atas peguambela tertuduh telah menyediakan satu replika berukuran seperti mana yang dinyatakan oleh ahli kimia; (eks. D24) tujuannya untuk mengadakan demonstrasi untuk menunjukkan bahawa dengan apa cara sekali pun dadah (P12) itu tidak boleh dimasukkan ke dalam seluar yang dipakai oleh tertuduh pada hari tangkapan itu dibuat.

D [40] Demonstrasi pertama diadakan ketika pegawai serbuan SP5 memberikan keterangan, di mana percubaan memasukkan replika (D24) tersebut adalah gagal. Begitu juga demonstrasi kedua dibuat semasa SP6, pegawai yang menangkap dan membuat pemeriksaan ke atas badan tertuduh memberikan keterangan, sekali lagi percubaan itu gagal.

F [41] Menyentuh mengenai demonstrasi ini TPR telah meminta mahkamah mengambil perhatian bahawa D24 itu walaupun saiznya sama akan tetapi beratnya adalah melebihi berat P12 lagi pun ia adalah “kenyal” berbeza dengan P12 yang mampat dan keras. Mahkamah telah mengambil perhatian atas perkara ini dan dipersetujui oleh peguambela tertuduh mengenai berat D24 adalah lebih.

G [42] TPR berhujah bahawa D24 tidak boleh diselitkan pada bahagian hadapan seluar tertuduh yang dipakainya sekarang dan yang dipakainya pada masa ditangkap iaitu eks. P21; oleh kerana tertuduh pada masa ini lebih gemuk dan bahagian perutnya adalah “buncit”, beliau telah merujuk kepada sekeping gambar tertuduh pada masa ditangkap iaitu P9 yang mana menunjukkan badan tertuduh pada masa itu dengan hanya memakai seluar jeans yang dipakainya pada masa ditangkap.

I [43] Pada hari perbicaraan, tertuduh juga telah diminta membuka bajunya untuk tujuan demonstrasi bagi memasukkan eks. D24 ke dalam seluarnya. Saya perhatikan memang terdapat sedikit pembesaran kepada tubuh dan perut tertuduh, tetapi peguambela

mencabar fakta ini dengan mengatakan bahawa ia tidak dibuktikan dengan timbangan berat badan tertuduh pada masa ditangkap dan pada masa kini, hujah beliau jika fakta ini hendak diujahkan maka pihak pendakwaan perlu memanggil pegawai penjara bagi menjelaskan perkara ini melalui s. 425 Kanun Acara Jenayah; tetapi permohonan sedemikian tidak dibuat oleh TPR maka beliau tidak boleh berhujah mengenai perkara ini.

[44] Peguambela telah merujuk kepada kes *Pendakwa Raya lwn. Mohd Fazil bin Awaludin (No. 2)* [2009] 1 LNS 356 - Perbicaraan Jenayah Mahkamah Tinggi Johor Bahru No. 3, 45-23-2007, yang merujuk kepada keputusan Mohd Zawawi Salleh P.K yang membuat kajian yang banyak mengenai “demonstrative evidence”. Seterusnya YA Pesuruhjaya Kehakiman berkata:

Pada pandangan Mahkamah, budibicara untuk membenarkan permohonan bagi membuat demonstrasi adalah terletak sepenuhnya kepada Mahkamah bicara. Dalam menimbangkan permohonan tersebut, adalah difikirkan bahawa antara syarat-syarat yang perlu dipenuhi adalah seperti berikut:

- (a) kerelevanan (relevancy);
- (b) “materiality”; dan
- (c) Kekompetenan (competency).

Seterusnya Y. A. Pesuruhjaya Kehakiman telah menjelaskan tiga keadaan di atas.

[45] Kes di atas adalah mempunyai persamaan dari segi fakta dengan kes di hadapan kita. Bagaimanapun terdapat perbezaan sedikit kerana di dalam kes *Mohd Fazil Awaludin* itu tiada gambar diambil oleh pihak pembelaan pada masa tertuduh ditangkap, begitu juga tertuduh dalam kes itu tidak membawa versi bahawa dadah itu dijumpai di tempat yang lain; sebaliknya di dalam kes ini gambar tubuh badan tertuduh telah diambil (eks. P9) begitu juga pembelaan tertuduh adalah dadah eks. P12 dijumpai oleh pasukan serbuan di dalam rumahnya.

[46] Pada dasarnya saya berpuas hati dengan replika (eks. D24) yang disediakan oleh peguambela yang bijaksana dari segi ukurannya, kecuali berat sahaja yang berbeza. D24 merupakan perwakilan kepada eks. P12, ia tidak menukar, mengubah dan memalsukan bentuk ketulan mampat yang dikatakan dari segi ukurannya.

- A [47] Merujuk kembali kepada kes pendakwaan, di mana saya
berpuas hati satu elemen pemilikan dan pengetahuan telah
dibuktikan dan anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) juga telah
dibuktikan oleh pihak pendakwaan pada akhir kes pendakwaan.
Apa yang penting dilihat kembali adakah percanggahan-
B percanggahan yang ditegaskan oleh pihak pembelaan itu merupakan
faktor yang boleh membawa kepada satu keraguan yang
munasabah? Atau pun satu keterangan “afterthought” dan rekaan
beliau semata-mata.
- C [48] Mahkamah ini tidak dapat menafikan bahawa terdapat satu
keterangan yang bercanggah di antara Pegawai Serbuan (SP5)
dengan anggota serbuan SM67373 Yusof bin Zainuddin (SP6),
khususnya mengenai pemeriksaan ke atas rumah yang diduduki
oleh tertuduh di Tingkat 8, flat tersebut.
- D [49] SP5 C/Inspektor Harris mengatakan tiada pemeriksaan ke
atas rumah tertuduh dibuat kerana rumah itu kosong dan untuk
dibuat “lepak” sahaja. Perkara ini bagaimanapun tidak disebut di
dalam laporan polisnya, yang beliau ada naik ke Tingkat 8 bersama-
E sama tertuduh dan masuk ke dalam rumah itu; laporan polis P23
oleh SP5 hanya mengatakan selepas menangkap tertuduh dan
merampas eks. P12, beliau dan pasukan membawa barang-barang
kes dan tertuduh balik ke IPK, Kuala Lumpur.
- F [50] Sebaliknya SP6 telah memberi keterangan berikut ketika
disoal-balas:
- S : Selepas ditangkap dia dibawa ke rumahnya di Tingkat 8?
- J : (saksi ambil masa untuk menjawab)
- G Ya, ada bawa ke Tingkat 8.
- S : Bawa ke atas untuk apa?
- J : Untuk pemeriksaan.
- H S : Ada buat pemeriksaan dalam rumah OKT?
- J : Tiada, sebab rumah itu kosong, tiada apa benda.
- I [51] Nampaknya laporan maklumat pertama oleh SP5 itu tidak
telus malah cuba menyembunyikan suatu fakta yang penting yang
mungkin berfaedah kepada tertuduh. Adalah satu undang-undang
yang mantap bahawa maklumat laporan pertama (FIR) adalah satu

“corroborative evidence” yang mustahak. Rujuk kepada kes *Lee Ah Seng & Anor v. PP* [2007] 5 CLJ 1 di mana YA Abdul Aziz Mohamad Hakim Mahkamah Persekutuan berkata:

[20] The consequences of an omission to state an important matter in the FIR have been mentioned in several Indian authorities, of which the following may be cited. In *Sher Ali v. Emperor* (29) AIR [1942] Pesh 51, at p 52 C2, the story of an incident related by a witness was held to be rightly disbelieved by the trial court because the witness did not mention the incident in the FIR that he had made. In *Ramlal Singh v. State Air* (45) [1958] MP380, paragraphs, (12), (13), HR Krishnan J disagreed with the Sessions judge in being very greatly impressed by a boy witness’s account of the happening because it was not mentioned in the FIR of the person to whom the boy must have related what he saw if he had seen it. He said that the FIR “is a piece of corroborative evidence; omissions in it will, other things being the same, deprive prosecution of the most valuable corroboration and thereby make the story suspicious”. In *Hari Nath v. State of UP AIR* [1988] SC 345, one at least of several eye-witnesses to a dacoily could reasonably be expected to have known some of the appellants, but the identity of the culprits was not disclosed in the FIR. At paragraph 7, Venkatachaliah J said: “The omission to disclose their identity in the FIR would raise a reasonable doubt about their complicity in the crime.

[52] Tertuduh telah dicabar mengenai cara beliau ditangkap dan keadaan beliau semasa ditangkap. Maka saya merujuk kepada keterangan SP5, C/Inspektor Harris, yang mengatakan apabila beliau lihat tertuduh keluar daripada lif, keadaannya mencurigakan macam ketakutan. Bagaimanapun versi tertuduh mengatakan, beliau keluar daripada lif satu langkah telah ditendang dan jatuh; lepas itu dipijak oleh anggota polis sebelum dia digari; eks. P12 tiada ditunjukkan di hadapan lif, hanya selepas dibawa ke atas barulah satu bungkusan ditunjukkan kepadanya; iaitu setelah pemeriksaan ke atas biliknya yang berkongsi dengan seorang bernama ‘Pokya’.

[53] Keterangan tertuduh ini adalah atas sumpah dan telah diuji dengan soalan balas oleh pihak pendakwaan, mahkamah tidak boleh mengambil ringan atas keterangan ini, rujuk kes *PP v. Law Say Seck & Ors* [1970] 1 LNS 114, YA Sharma J berkata:

- A I may say that when I am quite prepared to believe PW9 ... I am not entitled to take that attitude merely because they appear as accused before me. They have given evidence on oath

Rujuk juga kepada kes-kes:

- B (a) *Shammugam v. PP* [1963] 29 MLJ 125.
(b) *Osman Khan v. PP* [1947] 1 LNS 75.

- C [54] Menilai keseluruhan keterangan di dalam kes ini saya berpendapat bahawa keterangan membela diri tertuduh bukanlah merupakan penafian atau “afterthought” semata-mata, kerana versi pembelaan telah diletakkan pada masa kes pendakwaan lagi, khususnya mengenai perjumpaan dadah pada bahagian perut tertuduh yang dikatakan terselit pada seluar yang dipakainya pada malam itu.

- D [55] Saya mendapati penjelasan tertuduh bukanlah merupakan penafian *per se* tetapi merupakan penafian yang disertakan dengan penjelasan yang munasabah. YA Edgar Joseph JR di dalam kes *PP v. Leong Heo Cheang* [1990] 2 CLJ 818; [1990] 2 CLJ (Rep) 738
E berkata:

- F I must now confront the issue of critical substance at the close of the case for the defence. Had it been proved by the prosecution that at the time and place mentioned in the charge the accused was caught red-handed carrying the sling bag containing the heroin? If so, in the absence of any acceptable explanation, he would be a trafficker within the meaning of s. 2 of the Dangerous Drugs, Act.

- G It was submitted by the learned Deputy that the defence of the accused was a bare denial and therefore insufficient to rebut the presumptions under s. 37(d) (as to knowledge) and (g) (as to trafficking) of the Act.

- H In my view, it was not quite correct to describe the defence of the accused as a bare denial; it was a denial coupled with an explanation. Nevertheless, it was true to say that there was an acute conflict of evidence between Sidek’s version as to the circumstances under which the accused was arrested and that of the accused.

- I [56] Diakui bahawa kekuatan sesuatu kes itu adalah bergantung sepenuhnya kepada hasil siasatan yang dijalankan serta dengan lain-lain bahan bukti. Untuk hasil penyiasatan yang baik, pastinya

memerlukan sesuatu corak penyiasatan yang lengkap dijalankan. Di dalam soal ini, peranan seorang pegawai penyiasat kes amatlah penting, perlulah dilihat akan apakah aspek siasatan yang telah dilakukan - adakah ianya suatu penyiasatan yang “tip top” ataupun ianya cuma merupakan sebagai “pelengkap cara”. Sering dikatakan yang seorang pegawai penyiasat adalah ibarat “tiang seri” bagi sesuatu bangunan, ataupun ibarat tunjang bagi sebatang pokok; kuat tunjang maka kukuhlah pokok tersebut. (Rujuk kes: *PP v. Wong Moy* [1988] 3 MLJ 280).

[57] Di dalam kes ini barang kes penting iaitu baju yang dipakai oleh tertuduh pada malam itu telah gagal dikemukakan oleh pegawai penyiasat. Baju tersebut adalah mustahak bagi menunjukkan versi kes pendakwaan, khususnya jika diambil keterangan SP5 yang mengatakan P12 hanya terselit sedikit sahaja pada seluarnya, ianya akan mudah terjatuh sekiranya baju yang dipakai oleh tertuduh tidak dapat menahan P12 itu daripada jatuh.

[58] Tiada penjelasan oleh SP5 mengenai pengetahuan tertuduh akan turun daripada lif pada masa berkenaan, jelas daripada keterangan, tiada intipan dibuat sebelum serbuan dilakukan terhadap tertuduh; dari mana datangnya pengetahuan dan pengecaman ke atas tertuduh yang baru keluar daripada lif itu.

[59] Percanggahan-percanggahan keterangan yang lain yang mengakibatkan keraguan timbul pada kes pendakwaan ialah semasa penangkapan ke atas tertuduh dibuat menurut SP5 adalah mudah dan tiada pergelutan, tetapi tidak pada keterangan SP6 yang mengatakan tertuduh berada dalam cemas.

[60] Berdasarkan kepada alasan-alasan di atas, saya berpuas hati bahawa versi pendakwaan telah berjaya disangkal oleh tertuduh melalui keterangan bersumpah beliau dan percanggahan-percanggahan di dalam kes pendakwaan, siasatan yang tidak rapi dan teliti serta rangkaian keterangan yang longgar dan menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan.

[61] Tambahan pula terdapat beberapa inferen yang merujuk kepada fakta-fakta kes pendakwaan itu di mana hanya satu inferen yang berpihak kepada tertuduh sahaja perlu diambil oleh mahkamah seperti diputuskan melalui kes *Tai Chai Keh v. PP* [1948-49] MLJ Supp 105.

- A [62] Saya memetik kata-kata YA Edgar Joseph JR SCJ di dalam kes Mahkamah Agung, iaitu *Abdullah Zawawi Yusof* [1993] 4 CLJ 1 di ms. 6 yang berbunyi seperti demikian:

- B True it is that though there were several strands of evidence pointing to the appellant's guilt, not one of them alone was great moment and the question arises, whether *juncta jvant* it could be said that there was sufficient evidence to support a verdict of guilty. It was our view that this question must be answered in favour of the appellant considering that there was more than one way in which the evidence adduced by the prosecution might be viewed. We have already remarked that the evidence could have been regarded as implicating the appellant or the wife or, the both of them or the informer or even Mohammad.

- C Having examined the evidence led by the prosecution afresh, we found that the evidence left too many questions unanswered with the result that the proverbial cap might have filled not just the head of the appellant but that of others as well.
- D

- E [63] Atas alasan-alasan ini saya berpuas hati melepaskan dan membebaskan tertuduh daripada tuduhan. Seterusnya diperintahkan tertuduh hendaklah dirujuk kepada pihak Jabatan Immigresen Malaysia untuk tindakan penghantaran beliau balik ke negara asalnya setelah tindakan diambil di bawah Akta Immigresen.

F

G

H

I